

გ ა ნ ჩ ი ნ ე ბ ა

საქართველოს სახელით

17 მაისი, 2011 წელი

ქ. თბილისი

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს
ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატა

მოსამართლე – მანანა ჩოხელი

აპელანტი – საქართველოს თავდაცვის სამინისტრო;

მოწინააღმდეგე მხარე – ზაზა გერგიშვილი;

დავის საგანი – ხელშეკრულების დაღვევის გამო ზიანის ანაზღაურება;

გასახივრებული გადაწყვეტილება – თელავის რაიონული სასამართლოს 2010 წლის 22 დეკემბრის გადაწყვეტილება;

აპელანტის მოთხოვნა – თელავის რაიონული სასამართლოს 2010 წლის 22 დეკემბრის გადაწყვეტილების ნაწილობრივ გაუქმება და ახალი გადაწყვეტილების მიღებით სარჩელის სრულად დაკმაყოფილება;

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა სასამართლო შეტყობინების საჯაროდ გავრცელების საკითხი და

გ ა მ ო რ კ ვ ი ა :

თელავის რაიონული სასამართლოს 2010 წლის 22 დეკემბრის გადაწყვეტილებით საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს სარჩელი დაკმაყოფილდა ნაწილობრივ. გადაწყვეტილება სარჩელის დაუკმაყოფილებელ ნაწილში სააპელაციო წესით გაასახივრა საქართველოს თავდაცვის სამინისტრომ და მოითხოვა გადაწყვეტილების გაუქმება და ახალი გადაწყვეტილების მიღებით სარჩელის სრულად დაკმაყოფილება.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2011 წლის 27 აპრილის გადაწყვეტილებით საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს სააპელაციო საჩივარი დაკმაყოფილდა ნაწილობრივ: თელავის რაიონული სასამართლოს 2010 წლის 22 დეკემბრის გადაწყვეტილება გაუქმდა იმ ნაწილში, რომლითაც არ დაკმაყოფილდა საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს სასარჩელო მოთხოვნა სწავლებაზე დახარჯული თანხის – 348.45 ლარის დაკისრების თაობაზე და ამ ნაწილში მიღებული ახალი გადაწყვეტილებით ზაზა გერგიშვილს საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს სასარგებლოდ დაეგისრა სწავლებაზე დახარჯული თანხის – 348.45 ლარის ანაზღაურება.

თბილისის სააპელაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ მოწინააღმდეგე მხარეს – ზაზა გერგიშვილს სასამართლო განჩინების თაობაზე უნდა ეცნობოს საჯარო შეტყობინების საშუალებით, შემდეგ გარემოებათა გამო:

დადგენილია, რომ თბილისის სააპელაციო სასამართლოს გზავნილები (უწყება, სააპელაციო საჩივარი) ზაზა გერგიშვილს არ ჩაბარდა სასარჩელო განცხადებაში და

სააპელაციო საჩივარში მითითებულ მისამართზე – თელავი, ალაზნის გამზ. №14, ბინა 39, რადგან, მეზობლების განცხადებით, ზაზა გერგიშვილი აღარ ცხოვრობს მითითებულ მისამართზე.

საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის პირველი მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, თუ ამ კოდექსით სხვა რამ არ არის დადგენილი ადმინისტრაციულ სამართალწარმოებაში გამოიყენება საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის დებულებანი. საქართველოს სსკ-ის 369-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, დასაბუთებული გადაწყვეტილების გადაცემის მომენტად ითვლება დასაბუთებული გადაწყვეტილების ასლის მხარისათვის ჩაბარება სსკ-ის 70-78 მუხლების შესაბამისად.

საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 78.1 მუხლის თანახმად, თუ მხარის ადგილსამყოფელი უცნობია ან მისთვის სასამართლო უწყების ჩაბარება სხვაგვარად ვერ ხერხდება, სასამართლო უფლებამოსილია გამოიტანოს განჩინება სასამართლო შეტყობინების საჯაროდ გავრცელების შესახებ. სასამართლო შეტყობინება საჯაროდ ვრცელდება შესაბამისი სასამართლოს შენობაში თვალსაჩინო ადგილზე ან გებგვერდზე განთავსებით, ან დაინტერესებული მხარის მოთხოვნის შემთხვევაში, მისივე ხარჯებით იმ გაზეთში, რომელიც მასობროვადაა გავრცელებული მხარის საცხოვრებელი ადგილის შესაბამის ადმინისტრაციულ-ტერიტორიულ ერთეულში, ან ინფორმაციის სხვა საშუალებებში გამოქვეყნებით.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატა მართლზომიერად მიიჩნევს, რომ მოწინააღმდეგე მხარეს – ზაზა გერგიშვილს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2011 წლის 27 აპრილის გადაწყვეტილების შესახებ საქმეზე 3ბ/512-11 უნდა ეცნობოს საჯარო შეტყობინების საშუალებით – თბილისის სააპელაციო სასამართლოს გებგვერდზე განთავსებით.

სააპელაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის პირველი, საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 369-ე, 372-ე, 78-ე და 284-ე მუხლები და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. მოწინააღმდეგე მხარეს – ზაზა გერგიშვილს სასამართლო შეტყობინების საჯაროდ გავრცელების საშუალებით ეცნობოს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2011 წლის 27 აპრილის გადაწყვეტილების შესახებ;
2. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2011 წლის 27 აპრილის გადაწყვეტილება განთავსდეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ვებგვერდზე (www.tbappeal.court.gov.ge);
3. ზაზა გერგიშვილს ეცნობოს, რომ მისთვის განჩინება ჩაბარებულად ჩაითვლება საჯარო შეტყობინების სასამართლოს ვებგვერდზე განთავსებიდან მე-7 დღეს;
4. განჩინება არ გასაჩივრდება.

მოსამართლე

მანანა ჩოხელი

გ ა დ ა წ ყ ვ ე ტ ი ლ ე ბ ა საქართველოს სახელით

I შესაგალი

27 აპრილი, 2011 წელი

ქ. თბილისი

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს
ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატა

მოსამართლე – მანანა ჩოხელი

აპელანტი (მოსარჩელე) – საქართველოს თავდაცვის სამინისტრო;
მოწინააღმდეგე მხარე (მოპასუხე) – ზაზა გერგიშვილი;
დავის საგანი – ხელშეკრულების დარღვევის გამო ზიანის ანაზღაურება;
გასაჩივრებული გადაწყვეტილება – თელავის რაიონული სასამართლოს 2010 წლის 22
დეკემბრის გადაწყვეტილება;
განხილვის ფორმა – ზეპირი მოსმენის გარეშე.

II ა დ წ ე რ ი ლ ო ბ ი თ ი ნ ა წ ი ლ ი:

1. აპელანტის მოთხოვნა:

თელავის რაიონული სასამართლოს 2010 წლის 22 დეკემბრის გადაწყვეტილების გაუქმება სარჩელის დაუკმაყოფილებელ ნაწილში და ახალი გადაწყვეტილების მიღებით სასარჩელო მოთხოვნის სრულად დაკმაყოფილება.

2. მოწინააღმდეგე მხარის პოზიცია:

მოწინააღმდეგე მხარეს სააპელაციო პასუხი (შესაგებელი) არ წარმოუდგენია.

3. გასაჩივრებული გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილი:

თელავის რაიონული სასამართლოს 2010 წლის 22 დეკემბრის გადაწყვეტილებით საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს სარჩელი დაკმაყოფილდა ნაწილობრივ: ზაზა გერგიშვილს საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს სასარგებლოდ დაკისრა ჯარიმის 552 ლარის და 85 თეთრის, სასურსათო ულუფის ხარჯის 155 ლარის და 76 თეთრის გადახდა; ზაზა გერგიშვილს საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს სასარგებლოდ დაკისრა ნატურით დაუბრუნებელი სანივთე ქონების: ერთი ცალი კომუფლირებული საველე ფორმის; ერთი წყვილი მაღალყელიანი ფეხსაცმელის; ერთი ცალი საწვიმარი ლაბადის (პონჩო); ერთი ცალი კომუფლირებული ქუდის; ერთი ცალი აჭიმის; ერთი ცალი, აღჭურვილობის ქამრის; ერთი ცალი მესანგრის ნიჩაბის ექვივალენტის გადახდა.

4. ფაქტობრივი გარემოებები:

4. 1 უდავო ფაქტობრივი გარემოებები:

მოპასუხე ზაზა გერგიშვილმა 2005 წლის 01 ივნისს საქართველოს თავდაცვის სამინისტროსთან გააფორმა ხელშეკრულება (კონტრაქტი) თავდაცვის სამინისტროს სამსედრო ქვედანაყოფებში სამსედრო სამსახურის გავლის შესახებ. 2007 წლის 01 სექტემბრის ბრძანებით, 2007 წლის 03 აგვისტოდან ზაზა გერგიშვილი კონტრაქტის პირობების დარღვევის გამო დათხოვილი იქნა შეიარაღებული ძალებიდან.

შეიარაღებულ ძალებში ზაზა გერგიშვილის მიერ ფაქტობრივად ნამსახურებმა ვადამ შეადგინა 2 წელი, 01 თვე და 03 დღე, ხოლო დარჩა 1 წელი, 10 თვე და 29 დღე. მისი ბოლო თვის ხელფასი შეადგენდა 552.85 ლარს და მას ხელფასის სახით მიღებული აქვს 9004 ლარი და 37 თეთრი, სასურსათო ულუფის საკომპენსაციო თანხამ ნამსახურების პერიოდზე გადაანგარიშებით შეადგინა 155,76 ლარი, ხოლო სწავლებაზე დახარჯულმა თანხამ – 348.45 ლარი.

საბრძოლო პოლიციის ბატალიონის ს-4-ის უფროსის გ. ბაბუნაძის მიერ გაცემული ცნობით დადასტურდა, რომ ზაზა გერგიშვილს ერიცხება შემდეგი დასახელების სანივთე ქონების დავალიანება: ერთი ცალი ფორმა საველე კომუფლირებული; ერთი წყვილი მაღალყელიანი ფეხსაცმელი; ერთი ცალი საწვიმარი ლაბადა (პონჩო); ერთი ცალი ქუდი კომუფლირებული; ერთი ცალი აჭიმი; ერთი ცალი, აღჭურვილობის ქამარი; ერთი ცალი მესანგრის ნიჩაბი.

თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2007 წლის 17 დეკემბრის განაჩენით დაკმაყოფილდა თავდაცვის სამინისტროს სარჩელი და მოპასუხე ზაზა გერგიშვილს მოსარჩელე თავდაცვის სამინისტროს სასარგებლოდ დაეკისრა 12715,55 ლარის გადახდა.

5. სამართლებრივი შეფასებები:

სასამართლომ მიუთითა საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის მე-2 მუხლის პირველი ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტზე, რომლის თანახმად, სასამართლოში ადმინისტრაციული დავის საგანი შეიძლება იყოს ადმინისტრაციული ხელშეკრულების დადება, შესრულება ან შეწყვეტა. საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის მე-2 მუხლის პირველი ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტის შესაბამისად, ადმინისტრაციულ ხელშეკრულებას წარმოადგენს ადმინისტრაციული ორგანოს მიერ საჯარო უფლებამოსილების განხორცილების მიზნით ფიზიკურ ან იურიდიულ პირთან, აგრეთვე, სხვა ადმინისტრაციულ ორგანოსთან დადებული სამოქალაქოსამართლებრივი ხელშეკრულება. ადმინისტრაციული ორგანო უფლებამოსილია გამოიყენოს საქმიანობის როგორც საჯაროსამართლებრივი, ასევე კერძოსამართლებრივი ფორმები, მათ შორის, დადოს როგორც ადმინისტრაციული, ისე კერძოსამართლებრივი ხელშეკრულება. კონკრეტულ შემთხვევაში ადმინისტრაციული და სამოქალაქო სამართლებრივი ხელშეკრულებების გამიჯვნა შესაძლებელია ამ ხელშეკრულებათა მიზნის დადგენის გზით.

საქართველოს პრეზიდენტის 2004 წლის 05 აპრილის №119 ბრძანებულებით დამტკიცებული „საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს დებულების“ თანახმად, თავდაცვის სამინისტროს ერთ-ერთი ძირითადი ფუნქციაა საქართველოს შეიარაღებული ძალების აღმშენებლობის პროგრამიდან გამომდინარე ამოცანების შესასრულებლად ჯარების მომზადების დონის განსაზღვრა, სამსედრო კადრების მომზადება. „სამსედრო მოსამსახურის სტატუსის შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-10 მუხლის თანახმად, სამსედრო სამსახური წარმოადგენს სახელმწიფო სამსახურის განსაკუთრებულ სახეს და მიზნად ისახავს საქართველოს თავდაცვის უზრუნველყოფას, ხოლო ამავე კანონის მე-12 მუხლის პირველი პუნქტის თანახმად, სამსედრო მოსამსახურე იმყოფება სრულ

სახელმწიფო კმაყოფაზე, რაც სახელმწიფოს მხრიდან მის მატერიალურ, სოციალურ და სამედიცინო უზრუნველყოფას გულისხმობს. ამდენად, სამხედრო კადრების მომზადება, რათა უზრუნველყოფილი იყოს საქართველოს შეიარაღებული ძალები პროფესიული, დისციპლინური, მაღალკვალიფიციური სამხედრო პერსონალით, წარმოადგენს საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს საჯარო უფლებამოსილებას და მისი უშუალო, პირდაპირი ფუნქციაა, ანუ ამ შემთხვევაში საქართველოს თავდაცვის სამინისტრო ახორციელებს საჯარო-სამართლებრივ უფლებამოსილებას და სწორედ ამ მიზნით არის დადებული ხელშეკრულება, რომლის შესაბამისადაც მოსარჩევე ითხოვს სადაცო თანხების ანაზღაურებას, რის გამოც მხარეთა შორის დადებული ხელშეკრულება წარმოადგენს ადმინისტრაციულ ხელშეკრულებას.

საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 25¹ მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, ადმინისტრაციულ ხელშეკრულების დადებასთან, შესრულებასთან და შეწყვეტასთან დაკავშირებული დავები განიხილება საერთო სასამართლოების მიერ ადმინისტრაციული სამართალწარმოების წესით. ხოლო საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის 65-ე მუხლის შესაბამისად, ადმინისტრაციული ორგანოს მიერ ადმინისტრაციული ხელშეკრულების დადებისას გამოიყენება საქართველოს სამოქალაქო კოდექსით გათვალისწინებული დამატებითი მოთხოვნები ხელშეკრულებათა შესახებ.

საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის 316-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, ვალდებულების ძალით კრედიტორი უფლებამოსილია მოსთხოვოს მოვალეს რაიმე მოქმედების შესრულება. იმავე კოდექსის 317-ე მუხლის პირველი ნაწილის შესაბამისად, ვალდებულების წარმოშობისათვის აუცილებელია მონაწილეთა შორის ხელშეკრულება, გარდა იმ შემთხვევისა, როცა ვალდებულება წარმოიშობა ზიანის მიყენების (დელიქტის), უსაფუძვლო გამდიდრების ან კანონით გათვალისწინებული სხვა საფუძვლებიდან.

კონკრეტულ შემთხვევაში მხარეებს შორის ვალდებულება წარმოიშვა ხელშეკრულებიდან. საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის 327-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, ხელშეკრულება დადებულად ითვლება, თუ მხარეები მის ყველა არსებით პირობაზე შეთანხმდნენ საამისოდ გათვალისწინებული ფორმით. იმავე კოდექსის 361-ე მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, ვალდებულება უნდა შესრულდეს ჯეროვნად, კეთილსინდისიერად, დათქმულ დროსა და ადგილას.

სასამართლომ მიიჩნია, რომ კონკრეტულ შემთხვევაში მოპასუხებ არ შეასრულა თავდაცვის სამინისტროს სამხედრო ქვედანაყოფებში სამხედრო სამსახურის გავლის შესახებ ხელშეკრულებით (კონტრაქტი) ნაკისრი ვალდებულება, რაც გამოიხატა იმაში, რომ მან თვითნებურად მიატოვა სამხედრო ნაწილის ტერიტორია და მიუხედავად სამხედრო ნაწილს ხელმძღვანელობის მიერ გატარებული ზომებისა ვერ მოხერხდა მისი სამხედრო ნაწილში დაბრუნება, რის გამოც დათხოვილი იქნა შეიარაღებული ძალების რიგებიდან.

თავდაცვის სამინისტროს სამხედრო ქვედანაყოფებში სამხედრო სამსახურის გავლის შესახებ 2005 წლის 01 ივნისის ხელშეკრულების (კონტრაქტი) მე-7 მუხლის 7.3 პუნქტის „ბ“ ქვეპუნქტის და კონტრაქტის №1 დანართის თანახმად, იმ შემთხვევაში თუ სამხედრო მოსამასახურე მომზადების პერიოდში ან მისი დასრულების შემდეგ, ან ხელშეკრულების მოქმედების განმავლობაში მისი სურვილით და სამინისტროსთან შეთანხმებით დატოვებს სამხედრო ძალებს, ან შექმნის პირობებს იმისათვის, რომ სამინისტრო იძულებული გახდეს შეწყვიტოს ოთხწლიანი კონტრაქტი, სამხედრო მოსამსახურე უპირობოდ ხდება ვალდებული ხელშეკრულების შეწყვეტიდან 10 (ათი) დღის გადაში, ჯარიმის სახით აუნაზღაუროს სამინისტროს მასზე გათვალისწინებული კონტრაქტით დარჩენილი გადის ფულადი თანხები ერთ წლამდე და 2 (ორი) წლის

სამსახურის გავლის შემდეგ, სამსახურის დარჩენილი ვადის ხელფასის სახით საშუალოდ 10000 (ათი ათასი) ლარის ოდენობით, რომელიც დაანგარიშებული იქნება ბოლო თვის ხელფასის შესაბამისად.

ამდენად, მხარეებს შორის დადებული ხელშეკრულებით განისაზღვრა ისეთი არსებითი პირობა, რომელთა შეუსრულებლობისათვის ხელშეკრულების მონაწილე მხარეს წარმოეშვა ამავე ხელშეკრულებით გათვალისწინებული ჯარიმის ანაზღაურების ვალდებულება, რამაც კონკრეტულ შემთხვევაში შეადგინა 13268.4 ლარი, რისი ნაწილის, 12715,55 ლარის ანაზღაურება ზაზა გერგიშვილს დაეკისრა თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2007 წლის 17 დეკემბრის განაჩენით.

ზემოხსენებული ხელშეკრულების მე-7 მუხლის 7.4 პუნქტის თანახმად, სამხედრო მოსამსახურის მიერ 7.3 და 7.4 მუხლებით გათვალისწინებული თანხების ანაზღაურების ამავე მუხლებით დადგენილ ვალდებში დაფარვის ვალდებულების ვადის გადაცილების შემთხვევაში, აღნიშნულ თანხებს დაერიცხება პირგასამტებლო 0,2%-ის ოდენობით უოველ ვადაგადაცილებულ დღეზე.

საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის 417-ე მუხლის შესაბამისად, პირგასამტებლო არის მხარეთა შეთანხმებით განსაზღვრული ფულადი თანხა, რომელიც მოვალემ უნდა გადაიხდოს ვალდებულების შეუსრულებლობის ან არაჯეროვნად შესრულებისათვის.

სასამართლომ მიიჩნია, რომ პირგასამტებლო სახელშეკრულებო ვალდებულების შესრულების უზრუნველყოფის დამატებით საშუალებასა და ფინანსური პასუხისმგებლობის ერთგვარ ფორმას წარმოადგენს, რომელსაც გააჩნია ვალდებულების დროული შეუსრულებლობის პრევენციული ფუნქცია. ამასთან, პირგასამტებლო კრედიტორისათვის მოსალოდნელი ზიანის ანაზღაურების ლეგალური საშუალება და კრედიტორის აქცესორული უფლებაა – არ არსებობს პირგასამტებლო ძირითადი უფლების გარეშე, ხოლო ძირითადი უფლების ნამდვილობის იურიდიული აღიარება-დადასტურება და საპროცესო ლეგიტიმაცია პირგასამტებლოს დაკისრების უდავო საფუძველია.

სასამართლომ ყურადღება გაამახვილა იმ გარემოებაზე, რომ ჯარიმა (საურავი) პირგასამტებლოს ერთ-ერთ სახეს წარმოადგენს, ხოლო ჯარიმას ცალკე, როგორც ვალდებულების შესრულების საგარანტიო ღონისძიებას, საქართველოს სამოქალაქო კოდექსი საერთოდ არ ცნობს. შესაბამისად, მხარეთა შორის დადებული ხელშეკრულების მე-7 მუხლის მე-3 პუნქტით გათვალისწინებული ჯარიმა, ფაქტობრივად, საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის 417-ე მუხლით რეგლამენტირებულ პირგასამტებლოს წარმოადგენს.

თავდაცვის სამინისტროს სამხედრო ქვედანაუროვებში სამხედრო სამსახურის გავლის შესახებ კონტაქტის საფუძველზე გამოთვლილი პასუხისმგებლობის შესახებ ცნობით დადასტურდა, რომ მოპასუხის ბოლო თვის ხელფასი შეადგენდა 552.85 ლარს. ზაზა გერგიშვილზე სამხედრო სამსახურის გავლის პერიოდში გაიცა ხელფასი სულ 9004.37 ლარის ოდენობით. მოპასუხება გაცემულმა კვების ხარჯმა კი შეადგინა 155.76 ლარი, ასევე ზაზა გერგიშვილის სწავლებაზე დახარჯულმა თანხამ შეადგინა 348.45 ლარი.

საქართველოს თავდაცვის სამინისტრო მოპასუხისგან ითხოვს ზიანის საკომპენსაციო თანხის ანაზღაურებას, რაც ფაქტიურად წარმოადგენს ზაზა გერგიშვილზე გაცემულ ხელფასის, სასურსათო ულუფაზე და მის სწავლებაზე დახარჯული თანხების ჯამს.

საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის 352-ე მუხლის პირველი ნაწილის შესაბამისად, თუ ხელშეკრულების ერთ-ერთი მხარე უარს იტყვის ხელშეკრულებაზე, მაშინ მიღებული შესრულება და სარგებელი მხარეებს უბრუნდებათ. საქართველოს თავდაცვის

მინისტრის ბრძანებით ზაზა გერგიშვილი კონტრაქტის პირობების დარღვევის გამო დათხოვილი იქნა შეიძრალებული ძალების რიგებიდან რეზერვში, შესაბამისად, საქართველოს თავდაცვის სამინისტრომ უარი განაცხადა ხელშეკრულებაზე. ადგილი აქვს ხელშეკრულებიდან გასვლის უფლების გამოყენებას, რომელიც იწვევს მხარეთა ორმხრივი ვალდებულებების გაქარწყლებას და ახალი ვალდებულების წარმოშობას, კერძოდ მხარეებმა ხელშეკრულების შედეგად მიღებული შესრულება და სარგებელი უნდა დააბრუნოს (სკ-ის 352.1 მუხ.). შეძენის (მიღებული შესრულების – მოპასუხის მიერ გაწეული სამსახურის და გაწეული სამსახურის შედეგად გადახდილი ხელფასის თანხის) ხასიათიდან გამომდინარე, საფუძველს მოკლებულია ხელფასის სახით გადახდილი თანხის დაბრუნების მოთხოვნა. „საჯარო სამსახურის შესახებ“ კანონის 37-ე მუხლის თანამად, მოსამსახურის შრომითი გასამრჯელო (ხელფასი) მოიცავს თანამდებობრივ სარგოს, პრემიას და კანონით გათვალისწინებულ დანამატებს. ამდენად, თანამდებობრივი სარგოს გარდა, შრომით გასამრჯელოს (ხელფასი) მიეკუთვნება ასევე პრემია და ის დანამატები, რომლებიც კანონითაა გათვალისწინებული. „სამხედრო მოსამსახურის სტატუსის შესახებ“ კანონის მე-12 მუხლის პირველი პუნქტის მიხედვით სამხედრო მოსამსახურე იმყოფება სრულ სახელმწიფო კმაყოფაზე. შესაბამისად, მოსამსახურის მიერ გაწეული სამსახურისათვის ხელფასის გადახდა დამსაქმებლის ვალდებულებას შეადგენდა, ამდენად მოსარჩელის – საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს მოთხოვნა ხელფასის თანხის დაბრუნების ნაწილში არ უნდა დაკმაყოფილდეს. ამასთან, ვინაიდან სასურსათო ულუფის (155.76 ლარი) ხარჯი არ წარმოადგენს ხელფასის შემადგენელ ნაწილს, ამასთანავე ხელშეკრულების გასვლა განპირობებული იყო მოპასუხის მიერ ხელშეკრულების პირობების შეუსრულებლობით, რაც სკ-ის 352-ე მუხლის მე-5 ნაწილის, 407-ე მუხლის თანახმად ქმნის ზიანის ანაზღაურების მოთხოვნის საფუძველს, სასამართლო თვლის, რომ მოსარჩელის მოთხოვნა ამ ნაწილში საფუძვლიანია და უნდა დაკმაყოფილდეს.

რაც შეეხება სანივთე დავალიანების ნატურით ანაზღაურების მოთხოვნას, მოსარჩელის მხრიდან ხელშეკრულებიდან გასვლა განპირობებული იყო მოპასუხის მიერ ხელშეკრულების პირობების შეუსრულებლობით, რაც სკ-ის 352-ე მუხლის მე-5 ნაწილის, 407-ე მუხლის თანახმად ქმნის ზიანის ანაზღაურების მოთხოვნის საფუძველს. სასამართლო თვლის, რომ მოსარჩელის მოთხოვნა ამ ნაწილში საფუძვლიანია და უნდა დაკმაყოფილდეს.

კონტრაქტის 7.1-ე, მუხლის თანახმად, სამხედრო მოსამსახურე სრულად, მოელი თავისი ქონებით აგებს პასუხს მისთვის მინდობილი ქონების (მათ შორის ფორმის ტანსაცმლის, აღჭურვილობის, იარაღის, ტექნიკის და ა.შ) უსაფრთხოებასა და მოვლაზე. სამხედრო მოსამსახურე მხოლოდ დროებით სარგებლობს მისთვის მინდობილი ქონებით, ხოლო ქონების მესაკუთრეა სამინისტრო. კონტრაქტის 7.2 მუხლის შესაბამისად, იმ შემთხვევაში, თუ „სამხედრო მოსამსახურე“ განზრას ან უხეში გაუფრთხილებლობით დააზიანებს ან დაკარგავს მისთვის მინდობილ ქონებას, იგი ვალდებულია სრულად აუნაზღაუროს „სამინისტროს“ მიყენებული ზიანი.

ამდენად, სასამართლო მოსარჩელის მოთხოვნა სანივთე დავალიანების ნატურით ანაზღაურების ნაწილში საფუძვლიანად მიიჩნია.

6. საპელაციო საჩივრის საფუძვლები (აპელანტი – საქართველოს თავდაცვის სამინისტრო):

აპელანტის მითითებით, სასამართლოს მოტივაცია და გადაწყვეტილება იურიდიულად დაუსაბუთებელი და სამართლებრივად არასრულია. ხელშეკრულების დადებისას მხარეები სარგებლობენ სამოქალაქო კოდექსით განსაზღვრული სახელშეკრულებო თავისუფლების ფარგლებში. ამასთან, კანონმდებელი არ კრძალავს პირგასამტებლოს დაწესებას ფიქსირებული პარგასამტებლოს (ჯარიმის) სახით და მისი განსაზღვრულ დროში გადაუხდელობისას დამატებითი პირგასამტებლოს დაწესებას. მოპასუხე მხარეს სადაცოდ არ გაუხდია მხარეთა შორის დადებული ხელშეკრულება, რომლის

7.3 და 7.4 პუნქტებით განსაზღვრულია ფინანსური
ხელშეკრულების დარღვევის გამო ჯარიმის და პირგასამტებელოს დაკისრების
შესახებ. შესაბამისად, სასამართლოს მოტივაცია ჯარიმისა და პირგასამტებელოს
იდენტურობის შესახებ, დაუსაბუთებელია.

პასუხისმგებლობა

აპელაციმა ასევე აღნიშნა, რომ ჯარიმისა და პირგასამტებელოს, როგორც
კონტრაქტის დარღვევის გამო წარმოშობილი ფინანსური პასუხისმგებლობის
რეგლამენტაცია მოხდა საქართველოს პრეზიდენტის 1998 წლის 26 ოქტომბრის №609
ბრძანებულებით დამტკიცებული სამხედრო სამსახურის გავლის მე-16 და მე-17 თავები,
რომლის მიხედვითაც, კანონმდებელი ფინანსური პასუხისმგებლობის დამოუკიდებელ
სახეებად ასახელებს ჯარიმას და პირგასამტებელოს, ე.ი. საკონტრაქტო (პროფესიული)
სამსახურის გავლის მომწესრიგებელი სპეციალური ნორმატიული აქტი აწესებს
პირგასამტებლოსაგან განსხვავებულ ფინანსურ პასუხისმგებლობას – ჯარიმას.
სასამართლომ ასევე არ გაითვალისწინა პირგასამტებლოს მოთხოვნის
სამართლებრივი საფუძველი, რადგანაც, პირგასამტებლოს მოთხოვნა უშუალოდ
გამომდინარებს კონტრაქტის 7.3, 7.4 პუნქტებიდან. რაიონულმა სასამართლომ
არასწორად შეაფასა სარჩელში მითითებული გარემოებები, ვინაიდან, თავდაცვის
სამინისტრო ზიანის ანაზღაურებას ითხოვდა 8.2, 8.3 მუხლებით, საიდანაც ცალსახად
ჩანს, რომ სამინისტრომ მოითხოვა ის თანხა, რაც დახარჯა სამხედრო
მოსამსახურის მომზადებაზე. სასამართლომ არ იმსჯელა საქართველოს თავდაცვის
სამინისტროს პოზიციასთან დაკავშირებით, სადაც სამინისტრო მიუთითებს, რომ
მოთხოვილი თანხა არის ზიანი და, რომლის მოთხოვნის შესაძლებლობას იძლევა
საქართველოს სამოქალაქო კოდექსი და ხელშეკრულების 8.3 პუნქტი. თავდაცვის
სამინისტრო მოპასუხისაგან არ ითხოვს მასზე გადახდილ ხელფასს, არამედ ეს თანხა
არის მოპასუხის სანაცვლოდ დასაქმებულ სამხედრო მოსამსახურებზე გადახდილი
თანხა. ე.ი სამინისტრო ითხოვს ზიანის სახით იმ თანხას, რომლის ხელახლა
გადახდაც მას მოუწია ახალი სამხედრო მოსამსახურის იმ დონემდე გაწვრთნისათვის,
რა დონეზეც იყო მოპასუხე კონტრაქტის დარღვევის დროისათვის. კონტრაქტის
დადებისას, საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს ინტერესი იყო საქართველოს
შეიარაღებული დალების პროფესიული, დისციპლინირებული,
მაღალკალიფიცირებული სამხედრო პერსონალით უზრუნველყოფა. მოპასუხე მხარის
მართალსაწინააღმდეგო ქმედებით განპირობებული კონტრაქტის ვადამდე შეწყვეტით,
თავდაცვის სამინისტრომ ვერ მიაღწია მიზანს, კერძოდ, ვერ მიიღო პროფესიულად
გაწვრთნილი სამხედრო მოსამსახურე, ხოლო მის მომზადებაზე დახარჯული
საბიუჯეტო თანხები უშედეგოდ დაიხარჯა და იგივე დონის სამხედრო მოსამსახურის
მომზადებაზე სამინისტრო იმულებული გახდა კვლავ გაუწია შესაბამისი
დანახარჯები.

III სამოწიგაციონური ნაწილობრივ გაუქმების დასაბუთება:

7. ფაქტობრივი დასაბუთება:

სააპელაციო პალატა იზიარებს პირველი ინსტანციის სასამართლოს მიერ საქმეზე
დადგენილ ფაქტობრივ გარემოებებს, მიუთითებს მათზე და დამატებით აღნიშნავს
შემდეგს:

სპეციალური ოპერაციების დალების შტაბის უფროსის მიერ გაცემული ცნობით
დადგენილია, რომ მთლიან ნამსახურებ პერიოდში ზაზა გერგიშვილმა ხელზე
გაცემული ხელფასის სახით მიიღო 9004.37 ლარი, კვებაზე დახარჯულმა თანხამ
შეაღგინა 155,76 ლარი, ხოლო სწავლებაზე დახარჯულმა თანხამ – 348.45 ლარი, სულ
9508.58 ლარი(იხ.ს.ფ.28).

8. სამართლებრივი დასაბუთება:

საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის პირველი მუხლის მე-2 ნაწილის მიხედვით, თუ ამ კოდექსით სხვა რამ არ არის დადგენილი, ადმინისტრაციულ სამართლწარმოებაში გამოიყენება საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის დებულებანი.

საქართველოს სსკ-ის 377-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, სააპელაციო სასამართლო, ამოწმებს გადაწყვეტილებას სააპელაციო საჩივრის ფარგლებში, ფაქტობრივი და სამართლებრივი თვალსაზრისით. ამავე მუხლის მეორე ნაწილით სამართლებრივი თვალსაზრისით შემოწმებისას, სასამართლო ხელმძღვანელობს სსკ-ის 393-ე და 394-ე მუხლების მოთხოვნებით.

სააპელაციო სასამართლო თვლის, რომ პირველი ინსტანციის სასამართლომ სწორად დაადგინა საქმეზე ფაქტობრივი გარემოებები, თუმცა ნაწილობრივ არასწორი სამართლებრივი შეფასება მისცა მას. ამასთან, პალატა მხედველობაში იღებს იმ გარემოებას, რომ გადაწყვეტილება გასაჩივრებელია საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს მიერ იმ ნაწილში, რომლითაც არ დაკმაყოფილდა სასარჩელო მოთხოვნა, ხოლო გადაწყვეტილება დანარჩენ ნაწილში ზაზა გერგიშვილის მიერ არ გასაჩივრებელა და შესულია კანონიერ ძალაში.

საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის 65.2-ე მუხლის თანახმად, ადმინისტრაციული ორგანოს მიერ ადმინისტრაციული ხელშეკრულების დადებისას გამოიყენება ამ კოდექსის ნორმები და საქართველოს სამოქალაქო კოდექსით გათვალისწინებული დამატებითი მოთხოვნები ხელშეკრულებითა შესახებ.

პალატა აღნიშნავს, რომ „საჯარო სამსახურის შესახებ“ საქართველოს კანონის 37-ე მუხლის პირველი პუნქტის თანახმად, მოსამსახურეს უფლება აქვს სამსახურში მიღების დღიდან სამსახურიდან გათავისუფლების დღემდე მიღოს შრომითი გასამრჯელო (ხელფასი), რომელიც მოიცავს თანამდებობრივ სარგოს, პრემიას და კანონით გათვალისწინებულ სხვა დანამატებს, დანამატების გაცემა უნდა განხორციელდეს მხარჯავი დაწესებულებისათვის ბიუჯეტის კანონით დამტკიცებული ასიგნებების ფარგლებში. ხელშეკრულების დადების მომენტიდან ხელშეკრულების შეწყვეტამდე დროის შუალედში მოპასუხე ზაზა გერგიშვილი ასრულებდა ხელშეკრულებით ნაკისრ შრომით მოვალეობას, საქართველოს თავდაცვის სამინისტრო კი იღებდა რა ამ შესრულებას, საპასუხოდ გასცემდა შესრულებული სამუშაოს აღექვატურ შრომით ანაზღაურებას – ხელფასს. ხელფასი არ წარმოადგენს ხელშეკრულების ვადაზე აღრე შეწყვეტით გამოწვეულ ზიანს. სასამართლო აღნიშნავს, რომ ხელფასის (შრომითი გასამრჯელოს) მიყენებული ზიანის სახით სახელმწიფო ბიუჯეტის სასარგებლოდ გადახდა, არამართლზომიერია და მოქმედი კანონმდებლობით არ არის გათვალისწინებული.

სააპელაციო პალატას მიაჩნია, რომ საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს სააპელაციო საჩივრის პრეტენზია ხელშეკრულების შეწყვეტის გამო სწავლებაზე დახარჯული თანხის ანაზღაურების ნაწილში დასაბუთებულია, რამდენადაც დადგენილია, რომ ზაზა გერგიშვილზე სწავლებაზე დახარჯული თანხა შეადგენს – 348.45 ლარს(იხ.ს.ფ.28). შესაბამისად, ამ ნაწილში სასარჩელო მოთხოვნის დაკმაყოფილება ფაქტობრივად და სამართლებრივად საფუძვლიანია.

რაც შეეხება ზიანის სახით – დანარჩენი თანხის ანაზღაურების მოთხოვნას, უსაფუძვლოა და არ უნდა დაკმაყოფილდეს, რამდენადაც დადგენილია, რომ ზაზა გერგიშვილს მოლიან ნამსახურებ პერიოდში შრომის ანაზღაურების – ხელფასის

სახით მიღებული აქვს – 9004,37 ლარი, კვებაზე დახარჯულმა თანხამ შეადგინა 155,76 ლარი, ხოლო სწავლებაზე დახარჯულმა თანხამ – 348,45 ლარი, სულ 9508,58 ლარი. აპელანტმა ამ თანხას, ს.ფ. 29-ზე მოთავსებული ცნობის მიხედვით, განმეორებით დაამატა ზგერგიშვილის მიერ 2007 წლის მარტიდან ივნისის ჩათვლით ხელფასის სახით მიღებული 1954,69 ლარი, რომელიც შედის მის მიერ მთლიან ნამსახურებ პერიოდში მიღებულ 9004,37 ლარში და ისე მოითხოვა ზიანის ანაზღაურება.

პალატა განმარტავს, რომ სამოქალაქო კანონმდებლობა ითვალისწინებს მხოლოდ ფაქტობრივად დამდგარი ზიანის ანაზღაურების ვალდებულებას. კონკრეტულ შემთხვევაში, მოსარჩევეს აწევს ზიანის არსებობის და მისი ოდენობის მტკიცების ტვირთი. საქმის მასალებით არ დასტურდება, რომ მან ზაზა გერგიშვილის სანაცვლოდ მოამზადა სხვა მოსამსახურე, რომლის მომზადებაზე დაიხარჯა 11468,27 ლარი, ანუ მის მიერ გაღებული იქნა აღნიშნული თანხა მოპასუხის მიერ ხელშეკრულების დარღვევის გამო.

სააპელაციო პალატა ასევე უსაფუძვლოდ მიიჩნევს ზიანის ანაზღაურების საფუძვლად, ხელშეკრულების 8.3 პუნქტზე მითითებას. სასამართლო განმარტავს, რომ აღნიშნული პუნქტით განსაზღვრულია არა ზიანის ანაზღაურების საფუძვლები, არამედ, ზიანის არსებობის შემთხვევაში, სამხედრო მოსამსახურის სამოქალაქო-სამართლებრივი პასუხისმგებლობის, სამინისტროს მიერ აღსრულების ღონისძიებები, როგორიცაა მაგალითად, სამინისტროსათვის გადასახდელი თანხის ხელფასიდან დაქვითვა, მოსამსახურის ქონებაზე გადახდევინების მიქცევა და სხვა. ამრიგად, სარჩელის საფუძვლიანობის დასამტკიცებლად, ხელშეკრულების აღნიშნულ პუნქტზე მითითება დაუსაბუთებელია.

სააპელაციო სასამართლო ასევე ვერ გაიზიარებს აპელანტის მსჯელობას პირგასამტებლოს ანაზღაურებასთან დაკავშირებითაც და აღნიშნავს, რომ საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის 416-ე მუხლის მიხედვით, პირგასამტებლო – მოთხოვნის უზრუნველყოფის ერთ-ერთ დამატებით საშუალებას წარმოადგენს ბესთან და მოვალის გარანტიასთან ერთად, რომელიც მხარეებმა შეიძლება ვალდებულების შესრულების უზრუნველსაყოფად ხელშეკრულებით გაითვალისწინონ. ამავე კოდექსის 417-ე მუხლის თანახმად პირგასამტებლო – მხარეთა შეთანხმებით განსაზღვრული ფულადი თანხაა, რომელიც მოვალემ უნდა გადაიხადოს ვალდებულების შეუსრულებლობის ან არაჯეროვნად შესრულებისათვის. აღნიშნულის გათვალისწინებით, პირველი ინსტანციის სასამართლომ სწორად მიუთითა, რომ ხელშეკრულების პირობების დარღვევისათვის, ხელშეკრულებითვე დადგენილი ჯარიმის თანხა, რომლის გადახდის ვალდებულებაც მოპასუხეს ეკისრება, თავისი არსით, ვალდებულების შესრულების უზრუნველყოფის ერთ-ერთ სახეს – პირგასამტებლოს წარმოადგენს. პირგასამტებლოზე პირგასამტებლოს დაკისრება კი კანონმდებლობით დადგენილი არ არის.

პალატა ვერ გაიზიარებს აპელანტის მოსაზრებას, რომ საქართველოს პრეზიდენტის №609 ბრძანებულება პირდაპირ ადგენს და მიუთითებს ფინანსური პასუხისმგებლობის განსხვავებულ სახეს, რადგან საქართველოს პრეზიდენტის 1998 წლის 26 ოქტომბრის №609 ბრძანებულებით დამტკიცებული სამხედრო სამსახურის გავლის შესახებ დებულების XVI თავის მეორე პუნქტის „ბ“ ქვეპუნქტით განისაზღვრა ფინანსური პასუხისმგებლობის შემცირება გადაუხდელი ჯარიმის თანხაზე დარიცხული პირგასამტებლოს ნაწილში ჯარიმის საერთო რაოდენობის 30 %-მდე, თუ საკონტრაქტო (პროფესიული) სამხედრო სამსახურის გასავლელად გაფორმებული კონტრაქტის ვადადე შეწყვეტის მიზეზით, სამხედრო მოსამსახურეს წარმოექმნა ფინანსური პასუხისმგებლობა სასამართლოს გადაწყვეტილების საფუძველზე ან მის გარეშე. აღნიშნული ბრძანებულებით ჯარიმასთან ერთად პირგასამტებლოს

უდაცოდ დაკისრება კი არა, არამედ უკვე დაკისრებული პირგასამტებლოს ოდენობის შემცირება განისაზღვრა 30%-მდე. იმ მოსაზრების საწინააღმდეგოდ, რომ ზემოაღნიშნულმა ბრძანებულებამ მაინც დაუშვა ჯარიმასთან ერთად დაკისრებული პირგასამტებლოს არსებობა, პალატა აღნიშნავს, რომ „ნორმატიული აქტების შესახებ“ საქართველოს კანონის 7.1-ე მუხლის მიხედვით „საქართველოს ნორმატიული აქტები იყოფა საქართველოს საკანონდებლო და კანოქვემდებარე ნორმატიულ აქტებად, რომლებიც ქმნის საქართველოს კანონმდებლობას. ამავე მუხლის მეორე ნაწილის თანახმად, საქართველოს საკონსტიტუციის საქართველოს აქტების სახეებია ა) საქართველოს კონსტიტუცია, საქართველოს კონსტიტუციური კანონი; ბ) საქართველოს ორგანული კანონი; გ) საქართველოს კანონი, საქართველოს პრეზიდენტის დეკრეტი, საქართველოს პრალამეტის რეგლამენტი. ამ კანონის 11.1-ე მუხლის მიხედვით საქართველოს პრეზიდენტი ბრძანებულებას. გამოსცემს საქართველოს კონსტიტუციით, ორგანული კანონითა და კანონით მინიჭებული უფლებამოსილების ფარგლებში და მათ საფუძველზე. ამავე კანონის 7.7-ე მუხლის თანახმად, საქართველოს საკანონმდებლო აქტებს აქვს უპირატესი იურიდიული ძალა საქართველოს კანონქვემდებარე ნორმატიული აქტების მიმართ, აღნიშნულის გათვალისწინებით, საქართველოს სამოქალაქო კოდექსს აქვს უპირატესი იურიდიული ძალა.

9. შემაჯამებელი სასამართლო დასკვნა:

ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, პალატას მიაჩნია, რომ არსებობს გასაჩივრებული გადაწყვეტილების იმ ნაწილში გაუქმების საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 393-ე და 394-ე მუხლებით გათვალისწინებული საფუძვლები, რომლითაც არ დაკმაყოფილდა საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს სასარჩელო მოთხოვნა სწავლებაზე დახარჯული თანხის – 348.45 ლარის დაკისრების ნაწილში და ამ ნაწილში მიღებული უნდა იქნას ახალი გადაწყვეტილება, ხოლო დანარჩენ ნაწილში თელავის რაიონული სასამართლოს 2010 წლის 22 დეკემბრის გადაწყვეტილება უნდა დარჩეს უცვლელი, შესაბამისად, სააპელაციო საჩივარი უნდა დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ.

10. საპროცესო ხარჯები:

მოცემულ შემთხვევაში, სახეზეა შრომითი ურთიერთობიდან გამომდინარე დავა, რაც სოციალურ დაგათა კატეგორიას მიეკუთვნება. „სახელმწიფო ბაჟის შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-5 და საქართველოს ასკ-ის 9.1 მუხლების შესაბამისად, მხარეები გათავისუფლებული არიან სახელმწიფო ბაჟის გადახდისაგან. ამდენად, არ არსებობს წანამდგრები მხარეთა შორის სასამართლო ხარჯების განაწილებისათვის.

IV სარეზოლუციო ნაწილი:

სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატამ გადაწყვიტა:

1. საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს სააპელაციო საჩივარი დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ;
2. თელავის რაიონული სასამართლოს 2010 წლის 22 დეკემბრის გადაწყვეტილება გაუქმდეს იმ ნაწილში, რომლითაც არ დაკმაყოფილდა საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს სასარჩელო მოთხოვნა სწავლებაზე დახარჯული თანხის – 348.45 ლარის დაკისრების ნაწილში და ამ ნაწილში მიღებული იქნას ახალი გადაწყვეტილება;

3. საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს სასარჩელო მოთხოვნა დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ;
4. ზაზა გერგიშვილს საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს სასარგებლოდ დაეკისროს სწავლებაზე დახარჯული თანხის – 348.45 ლარის ანაზღაურება;
5. გადაწყვეტილება შეიძლება გასაჩივრდეს საკასაციო წესით, საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატაში (მდებარე, თბილისი, ძმები ზუბალაშვილების ქ. №32), დასაბუთებული გადაწყვეტილების მხარეთათვის გადაცემიდან ერთი თვის ვადაში თბილისის სააპელაციო სასამართლოს (მდებარე, თბილისი გრ. რობაქიძის გამზ. 7ა) მეშვეობით.

მოსამართლე:

მანანა ჩოხელი